

«Εὐχαριστήρια 2004»

‘Ο Ποιμὴν ὁ Καλός. Κλησὶς καὶ Χάρισμα

Σεβασμιώτατε Πατέρα καὶ Μητροπολίτα μας,
Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,
ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΑΙ τὴν προσευχητικὴ σας βοήθεια, γιὰ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν διακονία μου.

Ὅπως ἔχει ἤδη λεχθῆ καὶ ὑπογραμμισθῆ, τὸ ἰδιαίτερο γεγονός, τὸ ὁποῖο ἐορτάζουμε στὴν ἀποψινὴ μας Σύναξι, εἶναι ἡ εἰκοσιπενταετία τῆς Ἀρχιερατικῆς Διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ.

Ἐπομένως, εἶναι εὐκαιρία νὰ προσπαθῆσω, μὲ τὴν εὐλογία του, νὰ περιγράψω σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν εἰκόνα τοῦ Καλοῦ Ποιμένου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς πρότυπό του τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστό μας.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι ὁ Σωτήρας μας Χριστὸς ἀνέκαθεν «ἐπορεύετο» «ἐμπροσθεν» τῶν προβάτων Αὐτοῦ καὶ ἔδιδε τὸ παράδειγμα σὲ μᾶς: προπορευόταν ὁ Σωτήρας μας στὴν ὁδὸ τῆς ἀγίας ὑπακοῆς· προπορευόταν στὴν ὁδὸ τῶν θλίψεων καὶ παθημάτων· προπορεύθηκε στὸν Τάφο καὶ τὴν Ἀνάστασι· ἔχει προπορευθῆ στὴν δόξα τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου Πρόδρομος εἰσηλθεν ὑπὲρ ἡμῶν.

* * *

ΕΙΝΑΙ γνωστὸ σὲ ὅλους μας, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας μας Χριστὸς ἐχαρακτήριζε τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν Ποιμένα τὸν Καλόν, καὶ παρωμοίαζε τὴν Διακονία Του μὲ τὸ ἔργο τοῦ Ποιμένου.

Ἐπίσης εἶναι γνωστό, ὅτι στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ οἱ Ἐπίσκοποι ὀνομάζονται πάντοτε «ποιμένες»· οἱ ὁποῖοι κρατοῦν «ποιμαντικὴν ράβδον»

καὶ «ποιμαίνου» τὰ «λογικὰ πρόβα-
τα» τῆς «ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ».

Τέλος, εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸ τὸ Ὁμοφόριον, δηλαδὴ τὸ ἀρχιερατικὸ ἐκεῖνο ἄμφιο, τὸ ὁποῖο φέρει στοὺς ὤμους τοῦ Ὁ Ἐπίσκοπος καὶ περιβάλλει τὸν τράχηλό του.

Τὸ Ὁμοφόριο αὐτὸ συμβολίζει τὸ Ἀπολωλὸς Πρόβατο, γι' αὐτὸ καὶ ὑπῆρχε συνήθεια νὰ ὑφαίνεται ἀ-
πὸ μαλλὶ προβάτου.

Εἶναι τόσο πράγματι συγκινητικὴ ἡ εἰκόνα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, δηλαδὴ τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος φέρει στοὺς ὤμους τοῦ μὲ στοργὴ τὸ

Ἀπολωλὸς Πρόβατο, τὸ Ὁμοφόριο!..

Θὰ ἀξίζε λοιπὸν νὰ ἐμβαθύνουμε στὸν τόσο σημαντικὸ καὶ διδακτικὸ αὐτὸν συμβολισμό.

* * *

ΚΑΛΟ θὰ ἦταν νὰ ἀρχίσουμε μὲ τὴν ἐξῆς ἐρώτησι: Ποιό εἶναι τὸ ἔργο τοῦ ποιμένος; ποιές εἶναι οἱ ὑποχρεώσεις τοῦ τσοπάνου, ὅπως τὸν συναντᾶμε στὴν ώραία ὑπαιθρο μὲ τὸ ποιμνίό του γύρω νὰ βόσκη;

Τὸ ἔργο του εἶναι πολυσχιδές, κοπιαστικὸ καὶ ἐπικίνδυνο: φροντίζει νὰ ἔχουν τὰ πρόβατά του καλὴ καὶ κατάλληλη τροφή· τὰ προστατεύει ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία· τὰ προσέχει, ὥστε νὰ μὴν ἀποκοπῆ κανένα ἀπὸ τὸ κοπάδι καὶ χαθῆ μακριὰ καὶ γίνει θηριάλωτο.

Καὶ ὅλα αὐτὰ βεβαίως ἀποβλέπουν σὲ ἓνα σκοπὸ: νὰ προσφέρουν ἄφθονα τὴν παραγωγή τους – τὸ γάλα, τὸ μαλλὶ καὶ τὸ κρέας, τὰ ὁποῖα θὰ παραδώσῃ ὁ τσοπάνος στὸν ἰδιοκτήτη.

Οἱ ἀντιστοιχίες μεταξὺ τοῦ συμπαθοῦς τσοπάνου καὶ τοῦ πνευματικοῦ Ποιμένος, δηλαδὴ τοῦ Ἀρχιερέως, δὲν εἶναι βέβαια δύσκολο νὰ κατανοηθοῦν, ἀλλὰ ἀξίζει νὰ γίνω ἀναλυτικώτερος.

Ὁ Ἐπίσκοπος, εἰς τύπον Χριστοῦ, εἶναι ὁ Ποιμὴν, καὶ τὰ Πρόβατα εἶναι οἱ εὐσεβεῖς πιστοί.

Ὁ Ποιμὴν τῶν Προβάτων ὁ Μέγας, ὁ Δεσπότης Χριστός, ἔχει ἀναθέσει στοὺς Ἀρχιερεῖς-Ποιμένους τὴν φροντίδα τῆς Ποιμνῆς Του Ἐκκλησίας, ἢ Ὅποια συναθροίζει τὰ λογικὰ Πρόβατα.

Ἡ καλὴ τροφή εἶναι ἡ ὀρθὴ Διδασκαλία, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, πάνω

δὲ ἀπὸ ὅλα τὰ ζωοποιὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν κυρίως τροφή τῆς ψυχῆς.

Οἱ λύκοι καὶ τὰ ἄγρια θηρία, τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦν τὴν Ποίμνη εἶναι οἱ φθονεροὶ δαίμονες καὶ τὰ δυστυχῆ ὄργανά τους, δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι τῆς πλάνης.

Αὐτοὶ γνωρίζουν καλὰ τὶς ἀδυναμίες τῶν Προβάτων καὶ ζητοῦν νὰ τὰ πλανήσουν ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ζωή, προκειμένου νὰ τὰ ὀδηγήσουν στὸ σκότος καὶ τὸν αἰώνιο θάνατο.

Βλέπουμε ἀκόμη καὶ μία ἄλλη λεπτομέρεια: οἱ ἐχθροὶ προσπαθοῦν νὰ χωρίσουν τὸν πιστὸ ἀπὸ τὸ Ποίμνιο, διότι γνωρίζουν πολὺ καλά, ὅτι ὅταν κάποιος ἀπομονωθῆ, γίνεται εὐκολώτερα θύμα τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ πιστός, ὁ ὁποῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ τὴν Σύναξι τῶν πιστῶν, εἶναι ἀπροστάτευτος καὶ εὐάλωτος στὶς ἐπιθέσεις τῶν νοητῶν λύκων.

Ἄλλὰ, ὁ ποιμὴν ἔχει καὶ τὰ λυκόσκυλά του, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσί τους στὸν ποιμένα, φροντίζουν γιὰ τὴν διαφύλαξι τῶν προβάτων.

Ἔτσι καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει τὸν Κληρὸ, χωρὶς τὸν ὁποῖο θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ προστατεύσῃ τὸ Ποίμνιό του καὶ ἐν γένει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σωτήριο ἔργο του.

Καὶ τελικῶς, ποιά ἄρα γε εἶναι τὰ χρήσιμα προϊόντα, τὰ ὁποῖα παράγουν τὰ λογικὰ Πρόβατα τοῦ Χριστοῦ;

Εἶναι οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ ἅγιες ἀρετὲς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τὰ «τάλαντα», τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιστραφοῦν στὸν Οἰκοδεσπότη διπλάσια καὶ πολλαπλάσια.

* * *

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ λοιπὸν εἶναι εἰς θέσιν καὶ τόπον Χριστοῦ, εἶναι τύπος καὶ εἰκόνα τοῦ Καλοῦ Ποιμένος.

Ἐπὶ τούτῳ ἔνα κριτήριον γνησιότητος τοῦ Ποιμένος;

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι «τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ – τοῦ Ποιμένος ἀκούει».

Δηλαδὴ, ὑπάρχει μία ἐσωτερικὴ πληροφορία στὰ Πρόβατα, ὅτι ὁ Ποιμὴν δὲν εἶναι μισθωτὸς καὶ μὲ ἀλλότριους σκοπούς, ἀλλὰ πραγματικὸς Ποιμὴν, ποὺ ἔχει μοναδικὸ σκοπὸ τὴν σωτηρία τῶν Προβάτων, καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν του προβολὴ ἢ ἱκανοποίησι.

Αὐτὴ ἡ μυστικὴ-ἐσωτερικὴ πληροφορία τῶν πιστῶν, δηλαδὴ τῶν Προβάτων, εἶναι ἔργο τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πράγματι, ὁ Θεὸς Παράκλητος προνοεῖ γιὰ τὶς συνθήκας σωτηρίας

τοῦ κάθε ἀνθρώπου, καὶ ὁδηγεῖ τὸ κάθε Πρόβατο, ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔχη τὴν δυνατότητα, ἐὰν βεβαίως εἶναι καλοπροαίρετο, νὰ ἐνωθῆ με τὴν Ποίμνη τοῦ Θεοῦ στὸν κοινὸ ἀγῶνα γιὰ τὴν σωτηρία.

* * *

ΘΑ ΗΘΕΛΑ νὰ ὀλοκληρώσω τὴν ἀναφορά μου στοὺς σχετικούς συμβολισμούς με τὴν ὑπενθύμισι μιᾶς πολὺ ωραίας καὶ συγκινητικῆς πρακτικῆς.

Ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος περιβάλλεται τὸ Ὡμοφόριον γιὰ τὴν τέλεσι τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Διάκονος ἀναφωνεῖ:

«Ἐπὶ τῶν ὤμων, Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες».

Ὁ Χριστὸς καὶ Σωτῆρας μας, προκειμένου νὰ σώσῃ τὸ πλανηθὲν Πρόβατον, δηλαδὴ τὸν κάθε ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο χωριστά, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, νὰ ἀναλάβῃ ἐν ἑαυτῷ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι καὶ νὰ προσαγάγῃ αὐτὴν σεσωσμένη στὸν Οὐράνιο Πατέρα.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἐπίσης ἐπιτελεῖ ἓνα παρόμοιο ἔργο: ἀναλαμβάνει, ὅπως μαρτυρεῖ τὸ Ὡμοφόριό του, τὸ τεράστιο βᾶρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν σωτηρία κάθε Προβάτου ξεχωριστὰ καὶ ὅλου τοῦ Ποιμνίου μαζί, τὸ ὁποῖο τοῦ ἔχει ἐμπιστευθῆ ὁ Θεός· καὶ ἀγωνίζεται με αὐταπάρνησι καὶ αὐτοθυσίᾳ, ἐλπίζων ὅτι θὰ προσαγάγῃ αὐτὸ σεσωσμένο στὸν Οὐράνιο Πατέρα ἐν Ἡμέρᾳ Κρίσεως.

* * *

ΜΕΧΡΙ τώρα ἔχουμε θίξει ἐν ὀλίγοις τὸν συμβολισμὸ τοῦ Ποιμένου.

Ἐν ἐπιγνώσει, ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα θὰ ἦταν δυνατόν νὰ λεχθοῦν με περισσότερες λεπτομέρειες, νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς ἢ σκέψις μας νὰ στραφῆ στὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας.

Καὶ τοῦτο, ὄχι βεβαίως γιὰ νὰ τὸν ἐπαινέσουμε, ἀλλὰ πρωτίστως γιὰ νὰ ἐμβαθύνουμε καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν τεράστια προσφορά του σὲ ὅλους μας· καὶ κατόπιν, γιὰ νὰ τὸν προτρέψουμε ταπεινὰ καὶ υἱικὰ νὰ μὴ καμφθῆ, ἀλλὰ νὰ συνεχίσῃ, παρὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὸ βᾶρος τῆς ἡλικίας, τὸ ἔργο ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια τοῦ ἔχει ἀναθέσει.

Ἄς ὑπενθυμίσουμε, λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα ποιὸ εἶναι τὸ σημεῖο τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Καλοῦ Ποιμένου.

Δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ νὰ ἔχη ἐκλεγῆ, χειροτονηθῆ καὶ ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ νὰ «γνωρίζουν» τὰ Πρόβατα τὴν φωνὴν του καὶ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν: *«τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει», «καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ».*

Μὲ θαυμασμὸ διαπιστώνουμε νὰ πραγματοποιηθῆ αὐτὸ ἀκριβῶς στὴν καθημερινὴ πράξι μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα μας: ὅλο καὶ νέα πρόσωπα ἐλκύονται ἀπὸ τὰ λόγια του· τὰ πρόσωπα αὐτά, συνήθως νέοι, *«πληροφοροῦνται»* ὅτι ὁ Χριστὸς μας τοὺς καλεῖ πλησίον Του διὰ μέσου τοῦ Πατέρα μας· ἀνακαλύπτουν στὸ πρόσωπό του, ὄχι τὸν μισθωτὸ ποιμένα, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴν ψυχικὴ τους σωτηρία.

Δυστυχῶς, αὐτὸ στὶς ἡμέρες μας δὲν εἶναι καὶ τόσο συνηθισμένο φαινόμενο.

Πόσοι ἄρα γε εἶναι οἱ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι *«πληροφοροῦν»* τὸ Ποῖμνιο ἐμπράκτως γιὰ τὴν εὐαγγελικὴ ἀγάπη καὶ ἐν Χριστῷ ἀνιδιοτελείά τους;

Ἐκαστος γνωρίζει ἐκ πείρας, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Πάτερας μας, ὅπως τὸν συγκινοῦσε πάντοτε νὰ τὸν θεωροῦμε καὶ προσφωνοῦμε, παρὰ τίς τόσες μέριμνές του, δὲν λησμονεῖ τὸ ἔργο τῆς Ἀγάπης, τὴν κατ' ἐξοχὴν Μέριμνά του: νὰ ἀγρυπνῆ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ καθενός μας χωριστά· νὰ παρακολουθῆ τὴν πορεία μας· νὰ χαίρη γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδό μας· νὰ λυπῆται μαζί μας γιὰ τίς πτώσεις μας· νὰ φροντίζη, μὲ ἓνα λόγο, γιὰ τὴν συναγωγή μας στὴν μεγάλη Μάνδρα, δηλαδὴ στὸν Παράδεισο.

Εἶναι πράγματι δῶρο τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχη ὁ Σεβασμιώτατος Πατέρας μας μία καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη καὶ μία μνήμη ἀπέραντη γιὰ τὰ προβλήματα κάθε οἰκογενείας καὶ κάθε πνευματικοῦ τέκνου, ὥστε νὰ παρέχη τὴν βοήθειά του σὲ κάθε περίπτωσι τόσο ἀποτελεσματικά.

Εἶναι τόσο σαφής, ἀλήθεια, ἡ συνάντησις Κλήσεως καὶ Χαρίσματος.

* * *

ΑΛΛΑ ἐμεῖς, οἱ εὐρισκόμενοι στὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι στὸ τέλος τῆς παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Ποιμένου, ὁ Χριστὸς μας λέγει: *«Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἐστὶν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κάκεῖνα μὲ δεῖ ἀγαγεῖν».*

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ὅτι τὸ πομαντικὸ ἔργο τοῦ Σεβασμιωτάτου

Πατέρα μας δὲν περιορίζεται στὰ στενὰ ὄρια τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡ φροντίδα του γιὰ τὰ ἀπομακρυσμένα Πρόβατα δὲν εἶναι μικρότερη ἀπὸ ἐκείνη γιὰ ὅσα εὐρίσκονται πλησίον.

Βεβαίως, ἡ φροντίδα αὐτὴ δὲν εἶναι στὸ ἴδιο προσωπικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ ὅμως διαπνέεται ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπιμέλεια καὶ θυσιαστικὴ διάθεση.

Οἱ θυσίαι γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ προσπάθεια τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν εἶναι μόνο πνευματικές, ὅπως στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ὑλικές· οἱ δαπάνες εἶναι τεράστιες, ἴσως ἀπίστευτες, σὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ζήσει τὶς καταστάσεις ποὺ ἐπικρατοῦν στὸν εὐρύτερο ἱεραποστολικὸ Ἄγρό.

* * *

ΘΑ ΗΘΕΛΑ ὅμως νὰ ὁλοκληρώσω τὴν σύντομη αὐτὴ παρουσία τῆς εἰκόνας τοῦ Καλοῦ Ποιμένος καὶ μὲ μία ἀναφορὰ στὰ καθήκοντα τῶν Προβάτων πρὸς τὸν Ποιμένα.

Τὰ λογικὰ Πρόβατα, ἐφ' ὅσον «*πληροφοροῦνται*», Χάριτι Θεοῦ, ὅτι ὑπὸ τὴν σκέπη καὶ ὁδηγίαν τοῦ Καλοῦ Ποιμένος ὑπάρχει ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ σωτηρία, ὀφείλουν νὰ ὑποτάσσωνται μὲ προθυμία, μὲ πίστι καὶ μὲ ἀγάπη στὸν Ποιμένα τους, ὁ ὁποῖος ἔτσι θὰ τὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς στὴν Θύρα τῶν Προβάτων, δηλαδὴ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Μὲ τὴν θεάρεστη αὐτὴ ὑποταγὴ τους συμβάλλουν ταυτοχρόνως καὶ στὴν ἀνακούφισι τοῦ Ποιμένος ἀπὸ τὸ βαρῦτατο φορτίο του, ἀλλὰ καὶ στὴν διατήρησι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ Ποιμνίου.

Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, τὰ πρόβατα μεταβάλλονται σὲ ἀτίθασα ἐρίφια, δυσχεραίνουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ἔργο τοῦ Ποιμένος, ὅταν δὲν τὸ ἀναστέλλουν, ταρασσούν δὲ καὶ διαφυοῦν τὸ Ποίμνιο, ἀμάρτημα βαρῦτατο, στὸ ὁποῖο εἶθε νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ ὁ Κύριος νὰ ὑποπέσῃ κανεὶς.

* * *

ΔΕΝ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο καὶ νὰ Σᾶς κουράσω.

Θὰ ἤθελα νὰ κλείσω, Σεβασμιώτατε Πατέρα καὶ Ποιμενάρχα καὶ Μητροπολίτα μας, μὲ τὴν ἔκφρασι τῆς εὐγνωμοσύνης ὄλων μας στὸ πρόσωπό Σας, γιὰ ὅσα ἐπράξατε ἰδίως αὐτὰ τὰ εἰκοσιπέντε ἔτη, στὴν

προσπάθεια νὰ φθάσουμε ἀσφαλῶς στὴν Θύρα τῶν Προβάτων.

Ἡ Ἄχραντος Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ Ἅγιοι Προστάται τῆς Μονῆς μας νὰ Σᾶς σκεπάζουν καὶ ἐνισχύουν στὸ ἐπίπονο ἔργο Σας, ἀλλὰ καὶ νὰ δίδουν σὲ μᾶς ταπεινῶσι καὶ ὑπακοή, ὥστε νὰ Σᾶς ἐνθαρρύνουμε καὶ παρηγοροῦμε, καθὼς βαδίζετε τὸν Δρόμο τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Σας.

Εὐχόμεθα ἐγκάρδια νὰ Σᾶς δώσῃ ὁ Κύριός μας ἔτη πάμπολλα, ὥστε νὰ ἐορτάσουμε μαζὶ πάλι ἐν ἀγαλλιάσει καὶ τὴν πεντηκονταετία τῆς Ἀρχιερωσύνης Σας.

Εἶθε μέχρι τότε νὰ ἔχετε εἰσαγάγει ἀναρίθμητα Πρόβατα στὴν οὐράνια Μάνδρα τοῦ Παραδείσου, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος ἢ κίνδυνος ἀπωλείας· ἐκεῖ ὅπου Ποιμένες καὶ Πρόβατα ὁμοῦ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν θεϊάν σκέπην καὶ ἐπισκοπὴν τοῦ Μεγάλου Ποιμένος τῶν Προβάτων, τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα!

+ Ὁ Μεθώνης Ἀμβρόσιος

+
Τέλος
καὶ τῷ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία !